

מנין לרצועה שהיא של עגל, שכתוב ארבעים יכנו וסמוך לו: לא תחסם שור בדישו;
 מנין ליבמה שנפלה לפני מוכה שהין שאין חוסמים אותה, שכתוב לא תחסם שור בדישו וסמוך לו כי ישבו
 אחים יחדו...;
 כל המבזה את המועדות כאילו עובד עכו"ם, שכתוב אלהי מסכה לא תעשה לך וסמוך לו את חג המצות
 תשמר;
 כל המספר לשון הרע, וכל המקבל לשה"ר, וכל המעיד עדות שקר – ראוי להשליכו לכלבים, שכתוב
 לכלב תשלכון אתו וסמוך לו לא תשא (אף 'תשיא' במשמע) שמע שוא..

- נט. א. חייבי כריתות שלקו – האם נפטרו מידי כריתתן?
 ב. אלו שלשה דברים עשו ב"ד של מטה, והסכימו ב"ד של מעלה על ידם?
 ג. באלו שלשה מקומות הופיעה רוח הקדש בבית דין?
- א. שנינו: כל חייבי כריתות שלקו – נפטרו ידי כריתתם (ונקלה אחיך לעיניך – כשלקה, הריהו כאחיך.
 דברי רבי חנניה בן גמליאל. ואמר רבי יוחנן: חלוקים עליו חבריו (רבי ישמעאל ורע"ק. עריטב"א) על רבי
 חנניה. אמר רב: הלכה כר' חנניה בן גמליאל. [אמר רב יוסף: מאן סליק לעילא ואתא ואמר? ופרש אביי:
 מקראות אנו דורשים].
- מיתה בידי שמים כמוה ככרת לענין זה (עפ"י עשרה מאמרות 'חקור הדין' א, יח; דבר אברהם ח"ג ו, ד).
 לדברי רבי יצחק, אין מלקות בחייבי כריתות. ואין כן דעת שאר החכמים (כדלעיל ג).
- ב. אמר רבי יהושע בן לוי: שלשה דברים עשו בית דין של מטה והסכימו ב"ד של מעלה על ידם; קריאת
 מגילה; שאלת שלום בשם; הבאת מעשר (לבית האוצר לחלק לכהנים כלויים, שקנס עזרא את הלויים על
 שלא עלו; ויש מפרשים, תקנת מעשר בשאר פירות אילן וירק. ע' בראשונים).
- ג. אמר רבי אלעזר: בשלשה מקומות הופיעה רוח הקודש; בבית דינו של שם כשאמר יהודה צדקה ממני;
 של שמואל הרמתי, באמרו הנני ענו בי...; ושל שלמה המלך, במשפט שתים נשים.

דף כד

- ס. א. מהן המצוות הכלליות שעליהן העמידו הנביאים את תרי"ג מצוות התורה?
 ב. על אלו דברים היו רבן גמליאל וראב"ע ורבי יהושע בוכים, ורבי עקיבא משחק?
 א. דוד העמידן על אחת עשרה:
 הולך תמים (כגון אברהם); פועל צדק (כאבא חלקיהו); דובר אמת בלבבו (כרב ספרא); לא רגל על לשונו
 (כיעקב); לא עשה לרעהו רעה (– שלא ירד לאומנות חברו); חרפה לא נשא על קרובו (זה המקרב את
 קרוביו); נבזה בעיניו נמאס (כחזקיהו); יראי ה' יכבד (כיהושפט); נשבע להרע ולא ימיר (כר' יוחנן);
 כספו לא נתן בנשך (אפילו ברבית עכו"ם); שוחד על נקי לא לקח (כר' ישמעאל בר' יוסי).
- בא ישעיהו והעמידן על שש:
 הולך צדקות (כאברהם); דובר מישרים (– שאינו מקניט פני חברו ברבים. וי"ג: בדברי ים); מואס בבצע
 מעשקות (כר' ישמעאל בן אלישע); נוער כפיו מתמוך בשוחד (כר' ישמעאל בר' יוסי); אוטם אזנו משמוע

דמים (– שלא שמע בזילותא דרבנן ושתק. כראבר"ש); עוצם עיניו מראות ברע (כגון שאינו מסתכל בנשים בשעה שעומדות על הכביסה).

בא מיכה והעמידן על שלש:

עשות משפט (זה הדין); אהבת חסד (– גמילות חסדים); הצנע לכת עם אלקיך – אפילו בדברים שדרכן להעשות בפרהסיא כהוצאת המת והכנסת כלה.

חזר ישעיה והעמידן על שתיים: שמירת משפט ועשית צדקה.

בא חבקוק והעמידן על אחת: וצדיק באמונתו יחיה.

ב. על שמיעתם קול המונה של רומי ועל שועל שיצא מבית קדשי הקדשים, היו רבן גמליאל ראב"ע ורבי יהושע בוכים. ורבי עקיבא משחק.

ויש עוד כיו"ב בסנהדרין קא, כשבאו התלמידים לבקר לר' אליעזר רבם. וכן שם פא. שניחמו ר' עקיבא את רבן גמליאל שהיה בוכה.

בלשון הזה אמרו לו: עקיבא נחמתנו, עקיבא נחמתנו.

בריך רחמנא דסייען והגיען עד כען

